

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: V.T., nar.... E.č. V056680, zastoupeného: Mgr. Markem Čechovským, advokátem,
 se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem
 Praha 7, Nad Štolou 3, Poštovní schránka 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí
 žalovaného ze dne 23.10.2013 č.j. OAM-1-306/VL-10-K01-R3-2007,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce v žalobě tvrdil porušení § 68 odst. 2 správního řádu tím, že účastník řízení není v souladu s § 18 odst. 2 správního řádu náležitě definován, když podle zmíněného ustanovení je zapotřebí uvést jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu. Stejně tak podle žalobce absentuje uvedení právního ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, když jedním z klíčových ve výroku je uvedení ustanovení kompetenčního, aby byl řádně definován věcně a místně příslušný správní orgán.

Žalobce namítal porušení § 36 odst. 3 správního řádu a odkázal na rozsudek NSS č.j. 4 Ads 17/2007-66, podle něhož „odůvodnění musí odpovídat výsledkům provedeného řízení. Zpravidla se nejprve vylíčí skutková podstata věci, následuje rozbor důkazů a ostatních podkladů rozhodnutí. V odůvodnění je nutno reagovat na připomínky a návrhy účastníků.“

Žalobce namítal, že mu sice bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, dokonce se k nim vyjádřil dne 13.5.2014 a dne 19.5.2014, avšak adekvátní reakce správního orgánu v napadeném rozhodnutí zcela chybí. Žalobce přitom ve svém vyjádření nejprve k podkladům poskytnutým správním orgánem akcentoval zprávy Freedom House a Amnesty International a poukázal na obecně panující obavy z dodržování pravidel spravedlivého procesu na Ukrajině. Správní orgán na toto nijak nereagoval, ani jedinou větou se v rozhodnutí o tomto nezmiňuje. Žalobce dále tvrdil, že správní orgán i vlastní shromážděné podklady toliko konstatoval, ale nijak nezohlednil, přestože jednoznačně odůvodňují obavy žalobce. Žalobce namítal porušení **§ 68 odst. 3 správního řádu** s tím, že správní orgán nezohlednil shromážděné podklady a nevázal je na aktuální situaci žalobce.

Žalobce namítal porušení **§ 12 zákona o azylu** s tím, že uplatňování politických práv neznamená, že by musel být žalobce politicky činný, či snad dokonce členem politické strany. Mezi politická práva je řazeno i právo petiční, shromažďovací, svoboda projevu a právo na informace. Patří sem i svoboda v přístupu ke státním institucím a možnost obracet se na nezávislé orgány k prošetření vlastních záležitostí. Správní orgán se však podle žalobce zaměřil toliko na zkoumání, zda je žalobce členem politické strany. Žalobce však namítal, že jeho rodina je pronásledována poté, co matka byla neoprávněně persekuována místní policií a obrátila se na Evropský soud pro lidská práva. Správní orgán se podle žalobce věnoval tomu, co žalobce netvrdí. Žalobce poukazoval na nemožnost domoci se spravedlnosti a opět k tomuto politickému právu správní orgán nezaujal žádné stanovisko. Přitom nevymahatelnost práva na Ukrajině potvrzují i správním orgánem shromážděné podklady. Správní orgán podle žalobce nevěnoval pozornost ani nátlaku na účastníka řízení pro snahu domoci se spravedlnosti cestou evropských institucí. Žalobce měl za to, že rozhodnutí chybí jistá míra konkretizace a individualizace rozhodnutí. Žalobce nesouhlasil se závěrem správního orgánu, že zcela nečinné státní orgány ve vztahu k policejní zvlášti nejsou. Podle žalobce tomu tak jednoznačně je, když je evidován každý pohyb žalobce a každodenně je oslovován neznámými lidmi, aby svých aktivit zanechal. Správní orgán fakt, že je žalobce neznámými osobami na ulici zastavován, používá proti žalobci s tím, že jelikož se nic vlastně nestalo, není důvod domnívat se, že by byl pronásledován.

Žalobce nesouhlasil s odůvodněním neudělení tzv. humanitárního azylu podle **§ 14 zákona o azylu**, když je podle žalobce v rozporu s **§ 68 odst. 3 správního řádu** nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce poukazoval na složitou životní situaci své rodiny, již bylo opakovaně vyhrožováno likvidací. Správní orgán tato zjištění nijak neposuzoval, neprováděl žádné posouzení těchto okolností ve vztahu k humanitárnímu azylu.

Žalobce dále namítal, že správní orgán měl posoudit, zda žalobci hrozí v případě návratu skutečné nebezpečí vážné újmy, která dle přesvědčení žalobce je spatřována v nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání dle **§ 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu**. Žalobce poukázal na rozsudek NSS č.j. 2 Azs 71/2006-82, podle něhož „*povinnost nevystavit žadatele o azyl mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestu je dána, hrozí-li reálné nebezpečí, že takovému zacházení bude vystaven.*“ Podle žalobce zpráva Freedom House potvrzuje korupci a autocenzuru a omezování základních politických práv opozice. Justice je pod velkým tlakem a Ukrajina se stala jediným státem, který ignoroval rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, a je

pozorován nárůst mučení ze strany policie. Ve světle tohoto hodnocení je podle žalobce zjevné, že hrozba mučení ze strany orgánů veřejné moci je víc než reálná. Skutečnost, že žalobce žádá o azyl s ohledem na pronásledování pro podání žaloby k Evropskému soudu pro lidská práva, se jeví naléhavějším při vědomí toho, že Ukrajina rozsudky tohoto orgánu odmítá respektovat. Zpráva Ministerstva zahraničí Spojených států amerických o dodržování lidských práv v letech 2011 a 2012 označuje za hlavní problémy týrání osob vazebně stíhaných, zkorumpovaný justiční systém, zneužívání pravomoci policejními orgány, diskriminaci, šikanu a absenci trestního stíhání veřejně činných osob, které porušují lidská práva. Problémem je i porušování domovní svobody státními orgány, což je podle žalobce jeho případ, kdy jeho matka podávala stížnost k Evropskému soudu pro lidská práva právě v obdobné situaci. Žalobce poukázal i na zprávu Amnesty International potvrzující, že oběti mučení a dalšího špatného zacházení měly následně problémy, pokud se snažily dosáhnout vyšetření svých stížností. Podání stížnosti je sice možné, avšak otázka řádného vyřízení je minimálně diskutabilní. Rodina žalobce se neúspěšně pokoušela domoci se vnitrostátní ochrany proti perzekuci ze strany policie. Za snahu domoci se svých práv byla opakovaně rodina konfrontována s výhrůžkami smrti, proto má žalobce za to, že jeho obava z pronásledování v případě návratu do vlasti je více než důvodná.

Dále podle žalobce nelze nezmínit aktuální situaci v zemi původu žalobce a poukázat na ust. **§ 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu**, když dle žalobce v rámci spravedlnosti rozhodování je na místě zohlednit tuto změnu ve skutkovém stavu. Na Ukrajině podle žalobce je válečný konflikt neurčitého rozsahu. Žalobce poukázal na rozsudek NSS č.j. 5 Azs 28/2008-61, podle něhož *„pro existenci skutečného nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. c) zákon o azylu musí být kumulativně splněny podmínky následující: země původu se nachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, za druhé žadatel je civilista, za třetí žadatel by byl v souvislosti s tímto konfliktem vystaven vážnému a ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (nerozlišujícího) násilí.“*

Žalovaný **ve vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s tím, že osoba žadatele je v rozhodnutí dostatečně určité specifikována a stejně tak rozhodnutí obsahuje označení věcně a místně příslušného orgánu. Irelevantní je namítaná absence právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno. Soud žalovaného v předchozím rozsudku zavázal doplnit podrobnější úvahu o přítomnosti důvodů k udělení doplňkové ochrany. Měl se zabývat důvodností žalobcových obav ze skutečného nebezpečí vážné újmy v případě návratu do země původu ze strany policistů. Soud poukázal na nezbytnost určitějšího posouzení žadatelovy situace v souvislosti s obsahem podkladových zpráv informujících o nezákonném jednání policistů a s ohledem na žalobu podanou žadatelovou matkou k ESLP. Žalovaný realizoval doplňující pohovor dne 10.10.2013, z něhož vyplynulo, že žalobce nedisponuje aktuálními informacemi, zda zájem policistů o jeho osobu ve vlasti trvá, pouze vyjádřil obavu, že po jeho návratu bude informována policie díky povinnosti nahlásit pobyt. Opětovně potvrdil, že si osobně na přístup pracovníků státních orgánů vůči své osobě nikdy na Ukrajině nestěžoval, nebyl státními orgány zadržen ani předveden. Možnost řešit svou situaci trvalým přestěhováním vyloučil s tím, že o jeho adrese by se policie dozvěděla. K upozornění, že jeho matce byl udělen azyl z humanitárních důvodů, žalobce uváděl, že matka nemůže existovat na Ukrajině za stávajících podmínek. Žalovaný poukázal na to, že žádná ze tří žádostí o udělení azylu podaná matkou žalobce nebyla v ČR úspěšná. Z překladu rozhodnutí Federálního

správního soudu ve Švýcarsku pak vyplývá, že soud zavázal správní úřad k dočasnému přijetí žalobcovy matky na území Švýcarska na dobu 1 roku pro její chatrný zdravotní stav s možností prodloužení v případě potřeby. Výslovně zde bylo uvedeno, že žadatelům nebylo vyhověno ohledně otázky azylu a principu navrácení, toliko v otázce vykonání navrácení. Důvodem byl zhoršující se zdravotní stav matky žalobce. Podle žalovaného tak závěry vyslovené švýcarským Federálním správním soudem obsahově korespondují s napadeným rozhodnutím žalovaného. Žalovaný měl za to, že vysvětlil, z jakých důvodů nepřihlížel k žalobcem předkládaným článkům dne 10.10.2013, když uvedl, že se jedná o zprávy z blíže neurčených a neověřených internetových zdrojů, a že zajistil originální znění zpráv. Žalovaný nezpochybňoval protiprávní jednání konkrétních policistů, avšak měl za to, že z ní nelze dovodit, že se na Ukrajině nelze vůči takovému jednání bránit u orgánů státu. Dokladem této možnosti je i přiznání finančního odškodnění matce žalobce. Žalobce osobně se žádné ochrany nedomáhal, vyhnout se výhrůžkám přestěhováním do jiné lokality na Ukrajině se nepokusil. Proto podle žalovaného v zemi státní příslušnosti nevyčerpal dostupné prostředky k ochraně svých práv. Jednání policistů vůči žalobci nebylo takové povahy, aby je bylo možno označit za vážnou újmu dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, jak vyplývá z výpovědi žalobce dne 10.10.2013. Ze zjištěného skutkového stavu nelze dovodit, že by žalobce v případě návratu byl vystaven skutečnému nebezpečí vážné újmy v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Jakkoli nelze zlehčovat závažnost konfliktu na Ukrajině, rozsah území zasažených bojem se separatisty se neshoduje s územím celého ukrajinského státu. Je podle žalovaného třeba zohlednit i poslední vývoj dokládající snahu o uklidnění situace na základě příměří dohodnutého v Minsku 15.2.2015. Žalobce podle žalovaného může své problémy řešit formou vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny. Žalobcova tvrzení nedokládají nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. c) zákon a o azylu.

V replice žalobce namítal, že k základním náležitostem správního rozhodnutí nelze přistupovat tak, jak to činí žalovaný, když ust. **§ 68 odst. 2 správního řádu** definuje základní náležitosti výroku rozhodnutí, přičemž právní ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, patří mezi jednu z nich. Žalobce měl za to, že postup správního orgánu byl čistě formalistický, přičemž ke zjištění skutečného stavu věci nebylo nic učiněno, když správní orgán toliko provedl výslech účastníka, kterému nepřikládá žádnou váhu. Správní orgán podle žalobce nesmyslně uvádí, že z výslechu účastníka řízení bylo zjištěno, že nedisponuje aktuálními informacemi, zda zájem policistů o jeho osobu nadále trvá. Z toho správní orgán dovozuje, že se žalobce vlastně nemá čeho bát. Žalobce namítal, že dle správního orgánu si má žalobce snad zajet na Ukrajinu a dotázat se na policii, jestli po něm stále jdou. Že na území Ukrajiny dochází k časté persekuci obyvatelstva, je zjevné i z podkladů shromážděných správním orgánem, avšak tento jim nevěnuje žádnou pozornost. Održené od reality je konstatování správního orgánu, že žádné boje na Ukrajině neprobíhají. Při jednání před soudem žalobce předložil výňatky Občanského zákoníku Ukrajiny týkající se náhrady škody způsobené úřední osobou a výňatek z Trestního zákoníku Ukrajiny týkajícího se zneužití pravomoci nebo služebního postavení.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany 1. dubna 2007 a uváděl, že opustil svoji vlast, protože na Ukrajině měla jeho rodina problémy s ukrajinskými státními orgány. Jeho matka podnikala na tržnici, měla svůj obchod. Dne

9.2.2002 za ní přišli policisté a bez udání důvodu jí zboží zabavili. Matka se obrátila na soud a vyhrála ho. Policisté jí vrátili jenom polovinu zboží. Obracela se na další úřady o pomoc. Pak začali jejich rodinu včetně žalobce obtěžovat neznámí lidé, kteří jim vyhrožovali zabitím, pokud si matka nepřestane stěžovat. Měli strach. Rodina žalobce odjela v roce 2006. Po jejich odjezdu žalobce stále vyhledávali neznámí lidé, ale i policisté, a chtěli, aby matce vyřídil, pokud nestáhne své stížnosti, tak jim ublíží. Žalobce měl strach o svůj život. Nikde se o pomoc neobrátil, protože nikomu nevěří. Rozhodl se odjet do ČR za svou rodinou. V případě návratu na Ukrajinu se obává o svůj život.

V pohovoru 5. dubna 2007 uváděl, že žil ve městě Cherson, matka měla malý obchod. Veškeré doklady měla v pořádku, platila daně. Dne 9.2.2002 do obchodu přišli policisté a zabavili všechno matčino zboží. Rodiče proti policii vedli soudní jednání a vyhráli soud. Policisté vrátili jen polovinu zboží a nebyli potrestáni. Matka žalobce se obrátila na prokuraturu a žádala potrestání policistů, kteří zabavili zboží. Z prokuratury dostala odpověď, že policie postupovala v souladu se zákonem. Stěžovala si také na oddělení GSB, tj. služba pro boj s ekonomickým zločinem, ale obdržela odpověď, že má zanechat stížností, protože to nemá smysl. Za půl roku přišli do obchodu pracovníci kriminální služby a vzali videokazety bez toho, že by dali potvrzení. Matka si opět stěžovala na policisty u stejných organizací. Soud opět vyhrála, ale nikdo z policistů nebyl potrestán. I když soud rozhodl ve prospěch jejich rodiny, nemělo to žádný význam. Matku několikrát předvolali k výsledku na prokuraturu, kde jí bylo vyhrožováno, aby si přestala stěžovat. Báli se tedy o její život, na prokuraturu s ní chodil žalobce nebo jeho otčím. Protože jim stížnosti nepomohly, stěžovali si v roce 2005 u Evropského soudu pro lidská práva. Dostali dopis, že se soud jejich věcí bude zabývat a že jim přidělili jednací číslo. Dne 24.12.2005 byl žalobce s matkou v obchodě a vedoucí GSB v obchodě nakoupil. Hned se prokázal dokladem a vyzval je, aby s ním odjeli na policii, což odmítli. Snažili se je donutit odjet násilím. Na policii nešli, protože se báli, že by se již nedostali na svobodu. Znovu si stěžovali na jednání tohoto policisty. V květnu 2006 přišel do obchodu podplukovník K. a řekl, že tím, že napsali Evropskému soudu, podepsali si rozsudek smrti a že pokud stížnost nestáhnou, zabijí je. Matka slíbila, že stáhne stížnost z Evropského soudu a namísto toho odjeli rodiče do ČR. Žalobce neodjel, myslel, že bude mít pokoj. Z ČR psala jeho matka na Evropský soud. Policie na Ukrajině nevěděla, kde je, a začala ji hledat. Přicházeli za žalobcem policisté v uniformě nebo v civilu a žádali, aby matce vyřídil, že má stáhnout stížnost u Evropského soudu. Koncem září a začátkem října 2006 ho kontaktoval podplukovník K. a řekl, že je s ním konec. Než bylo vyřízeno vízum, skrýval se. Žalobce vydělával na Ukrajině dobře a finanční potíže neměl. Zhruba od srpna 2006 do jeho odjezdu asi jednou týdně ho na ulici zastavovali lidé a žádali ho, aby matce vyřídil, že má stáhnout svou stížnost. Potom se žalobce začal skrývat, aby se s nimi již nesetkával. Na policii se bál jít, protože by ho už nemuseli pustit na svobodu a měli by důvod vydírat matku. Někteří byli v uniformách, někteří v civilu. Žalobce jim slíbil, že řekne matce, co po něm chtějí. Bál se napsat stížnost. Žalobce měl za to, že se policisté báli, že pokud by Ukrajina prohrála Evropský soud, museli by být policisté potrestáni. Jeho rodiče si stěžovali na nezákonný postup policie, když bylo odcizeno zboží. Žádali i náhradu za morální a materiální újmu. V některých případech nedošlo ke konečnému verdiktu, jinde bylo rodině žalobce vyhověno, nicméně rozhodnutí nebylo respektováno. Z prokuratury bylo odpovězeno, že bylo pouze proti dotyčným zahájeno řízení, ale nebyli dosud potrestáni.

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 12.4.2007 byla žádost žalobce o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná, což bylo rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 12.6.2009 zrušeno. V protokolu o doplňujícím pohovoru ze dne 21.9.2010 žalobce poukazoval na případ své babičky a dále uváděl, že jeho rodina je ve Švýcarsku od 8.7.2009, kde také žádali o politický azyl. Pokud jde o aktuální kontakty se zemí původu, žalobce uváděl, že jeho žena v předchozím roce jela domů ke svým příbuzným, přišel však za ní nějaký člověk, který se nepředstavil, a žádal, aby vyřídila rodičům žalobce, aby žalobu stáhli. Žalobce měl za to, že pokud by Evropský soud rozhodl ve prospěch jeho rodičů, bylo by na Ukrajině potrestáno mnoho lidí. K zadrženému a nevrácenému zboží dále žalobce doplnil, že jemu to vysvětlovali tak, že zadržené zboží na milici prostě zmizelo, bylo rozkradeno, takže nebylo co vracet. Přitom rodina žalobce měla ke všemu doklady. K Evropskému soudu podali rodiče žalobce stížnost na to, že na Ukrajině nemohou dosáhnout spravedlnosti, a žádali náhradu za finanční a morální újmu ve výši 250.000,- €. Když se orgány dozvěděly, že žalobcovi rodiče požádali v ČR o azyl a sdělili to i Evropskému soudu, začali za žalobcem chodit také cizí lidé v uniformě i v civilu, vyhrožovali mu a požadovali stažení žaloby. Průkaz mu nikdy neukázali, ale měl za to, že se jednalo o pracovníky odboru pro boj s ekonomickým zločinem. Žalobce měl za to, že jednali na příkaz svých nadřízených, kteří věděli, že by byli potrestáni. Žalobce jim slíbil, že tu žádost splní, jen ať ho nechají na pokoji a připravil výjezd ze země. Žalobce měl za to, že kdyby se přestěhoval v rámci Ukrajiny, musí si přehlásit trvalé bydliště, takže by ho hned našli. Sám situaci neřešil stížnostmi k výše postaveným orgánům, neboť měl za to, že jeho matka už to absolvovala a bez úspěchu. Nadto je nutné dodržovat právní poslušnost a začít u nejnižších soudů. Žalobce uváděl, že udržuje kontakt se svým strýcem na Ukrajině, k němuž během posledního půl roku někdo několikrát přišel a vyptával se, kde jsou. Žalobce předkládal žalobu k odvolacímu soudu Chebsonske oblasti a podání na podplukovníka K., s tím, že dokládají marnost stížností. Žalobce měl za to, že samotná stížnost na milici je nebezpečná. Obhajoba vlastních práv na prokuratuře a u soudu je rovněž zbytečná. Takový je systém na celé Ukrajině. Odjet do jiného města také nic neřeší, neboť korupce je na Ukrajině všude. Navíc je třeba se přihlásit prostřednictvím milice také k vojenské správě.

Rozhodnutím ze dne 5. dubna 2011 žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana, přičemž toto rozhodnutí bylo opětovně zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26.4.2012. V dalším řízení žalobce předložil rozhodnutí Federálního správního soudu ze dne 11.4.2013 ohledně žádosti o azyl ve Švýcarsku matky žalobce, kde se v článku 625 uvádí: „V tomto případě však otázka vymahatelnosti návratu žadatelky nemůže být vyřešena jednoduchým odůvodněním, že Ukrajina má kapacitu poskytnout potřebnou péči. Problém je jinde. Jak bylo mnohokrát zopakováno lékaři, pro žadatelku představuje skutečnost návratu na Ukrajinu sama o sobě zásadní riziko zhoršení jejího zdravotního stavu kvůli konfrontaci s místem prožitého traumatu. Dle stejných specialistů zdravotní stav žadatelky vyplývá přímo z traumat prožitých na Ukrajině.“

Správní orgán opatřil zprávy o zemi původu z let 2011 a 2012. Jedná se o informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 7.12.2011 a ze dne 2.10.2013 týkající se situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti. Dále Informace Amnesty International ze dne 23.5.2013, Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2011 Ministerstva

zahraničí Spojených států amerických z 24.5.2012 a ze dne 19.4.2013, zpráva ČTK ze 7.10.2013, Zpráva o zrušení trestu smrti z roku 2000.

Dne 10 října 2013 se konal další doplňující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kde žalobce dokládal internetové články s tím, že jimi chce dokázat, že na Ukrajině není svoboda slova a že ukrajinští policisté mohou člověku ublížit a nejsou za to trestáni. Žalobce potvrdil, že žaloba u Evropského soudu jeho matky trvá a že v případě úspěchu za to musí být na Ukrajině někdo odpovědný. Ke skutečnosti, že žalobcově matce byl udělen azyl z humanitárních důvodů s ohledem na její zdravotní stav, žalobce uváděl, že tento azyl je udělen tak, že ona se kvůli svému zdravotnímu stavu nemůže vrátit na Ukrajinu a existovat v podmínkách, které tam jsou.

Součástí spisu jsou i žalobcem předkládané zprávy ohledně skutečnosti, že dne 10.10.2013 byl žalobce seznámen s obsahem spisu a se zprávami, které jsou součástí. K tomu uvedl, že s informacemi se seznámil a uvedl, že na Ukrajině neproběhly volby v rámci zákona a že si mezinárodní organizace stěžují na případ paní Tymošenko. Žalobce uvedl, že nevěří tomu, že když Ukrajina špatně zachází s uprchlíky, kteří tam žádají o azyl, tak když se žalobce vrátí, že se situace změní. Žalobce předložil další zprávy o situaci na Ukrajině.

V odůvodnění žalobou **napadeného rozhodnutí** žalovaný uvedl, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce jsou potíže s policií ve vlasti z důvodu žaloby podané jeho matkou k Evropskému soudu pro lidská práva. Po posouzení těchto tvrzení žalobce správní orgán dospěl k závěru, že žalobce neuváděl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování lidských práv a svobod dle § 12 písm. a) o azylu, za který by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce výslovně sdělil, že nebyl členem žádné politické strany, ani jiné organizace, a ve své vlasti neuvedl, že by se jakkoli politicky angažoval, či měl jakékoli potíže spojené s uplatňováním politických práv a svobod ve smyslu tohoto ustanovení. Dále žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobce mohl pocítovat ve vlasti odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, když žalobce označil potíže související s podnikatelskou činností jeho matky, která si již od roku 2002 opakovaně stěžovala na postup milice, jež jí neoprávněně zabavovala prodávané zboží, a z toho důvodu matka podávala soudní žaloby včetně žaloby k Evropskému soudu pro lidská práva. Situace matky se ve vlastním životě žalobce odrazila dle jeho sdělení poté, kdy se žalobce se svou matkou setkal s náčelníkem služby pro boj s ekonomickou kriminalitou, který jim vyhrožoval, že si podáním žaloby k Evropskému soudu podepsali rozsudek smrti. Poté rodiče zemi opustili. Žalobce zůstal ve vlasti a poté odjel, bezprostředně poté, co mu bylo vyhrožováno ze strany policie zejména podplukovníkem Kuzněcovem na podzim roku 2006, kdy došlo k setkávání s neznámými lidmi, kteří ho zastavovali na ulici a chodili k němu domů, přičemž mu vyhrožovali a požadovali, aby jeho matka stáhla žalobu u Evropského soudu. Podle správního orgánu, aby bylo možné hovořit o pronásledování ve smyslu azylového zákona, muselo by k němu docházet ze strany státních orgánů Ukrajiny nebo ze strany soukromých osob, jejichž činnost by byla těmito státními orgány podporována či tolerována. Stát by nebyl schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním, přičemž důvodem takového jednání musí být pohnutky zákonem o azylu taxativně stanovené. V průběhu správního řízení nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by takové

skutečnosti naznačovaly. Ve smyslu zákona o azylu je irelevantní skutečnost, že v případě osob, které vyhrožovaly, se jednalo o příslušníky ukrajinské milice, tedy státních orgánů. Důležité jsou jejich pohnutky, proč vyhrožovaly. Žalobce uvedl jejich snahu vyvinout nátlak na matku, aby stáhla jednotlivé žaloby, neboť policisté se díky budoucím rozsudkům obávali možného postihu ze strany ukrajinského státu. Žalobce označil jednání policistů výslovně za protiprávní a uvedl, že tito lidé dobře věděli, že by mohli být potrestáni za své činy, přičemž nátlak policistů spojoval výhradně se snahou dosáhnout stažení žalob. Podle správního orgánu se tak nezmínil o jakémkoli důvodu, který by měl souvislost s důvody azylově relevantními, tedy s rasou žalobce, pohlavím, náboženstvím, národností, příslušností k určité sociální skupině nebo se zastáváním určitých politických názorů. Správní orgán konstatoval, že je těžké domoci se práva na Ukrajině, tedy že i když lze na Ukrajině podat stížnost proti postupu příslušníků policejních orgánů, je v praxi velmi malá šance, že taková stížnost bude mít úspěch, jak vypráví informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 19.9.2012. I když zkušenost nevládních organizací nedává důvod k optimismu, není tato zkušenost jen negativní. Podle zmíněné informace jsou takové stížnosti běžně na Ukrajině podávány, stejně jako stížnosti k ombudsmanovi. Zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA z 24.5.2012 a Výroční zpráva Amnesty International z 23.5.2013 rovněž hovoří o problému beztrestnosti v ukrajinské státní správě, ale zároveň uvádějí konkrétní případy stíhání ukrajinských policistů. Rozhodně proto nelze podle správního orgánu dovodit, že by na Ukrajině existovala plná tolerance nezákonného policejního jednání. Řízení o udělení azylu není řízení o tom, zda stát je schopen plnohodnotně a beze zbytku zajistit ochranu jednotlivců. Žadatel nebyl ze strany policistů vystaven jednání, které bylo zapříčiněno důvody majícími souvislost s důvody azylově relevantními, přičemž zároveň nevyužil možnosti dosáhnout vnitřní ochrany před jednáním uvedených osob. Nevyužil tedy vůbec možností, které právní normy jeho vlasti k ochraně jeho práv nabízejí. Tvzení žalobce, že tuto cestu již absolvovala matka a přesvědčili se o její neúčinnosti, nemůže správní orgán přijmout. Matka totiž vedla četné právní spory, ale ze spisu nelze dovodit, že by byla řízení před národními soudy vedena nespravedlivě, jelikož matka dosáhla vítězství minimálně při řízení následujícím po svévolném zabavení jejího zboží. Dále nebyly ani všechny kauzy ukončeny a jejich výsledek nelze předjímat. Žalobce měl situaci ve vlasti i nadále řešit, ať už prostřednictvím státních orgánů své země za pomoci nevládních organizací, nebo přestěhováním v rámci Ukrajiny. Nelze přijmout tvrzení žalobce, že by měl po přihlášení se v jiném místě okamžitě problémy. Matka žalobce podala žalobu k Evropskému soudu v roce 2005, zemi poté opustila cca půl roku před žalobcem, který odjel 16.1.2007. Celou dobu nebyl žalobce z ničeho policisty obviněn, nebyl ani zadržen. Nelze tedy usuzovat na žádné kroky ohrožující jeho život. Policisté byli s žalobcem v pravidelném kontaktu, když ho zastavovali, pokud by měli na něm skutečně enormní zájem, jistě by podnikli určitější kroky. Žalobce jistě mohl podle správního orgánu využít institut vnitřního přesídlení. Správní orgán poukázal i na to, že ani matce žalobce nebyla udělena žádná z forem mezinárodní ochrany v ČR a ohledně azylového řízení ve Švýcarsku bylo rozhodnuto o dočasném přijetí na dobu 1 roku z důvodu chatrného zdravotního stavu. Zároveň nebylo shledáno, že by se jmenovaní stali ve vlasti obětí systematického a všeobecného pronásledování ze strany úřadů. Správní orgán rovněž nemohl přehlédnout, že Federální správní soud ve Švýcarsku odkázal na vysoký počet žalob proti Ukrajině u Evropského soudu pro lidská práva. Považoval tak za nepravděpodobné tvrzení, že nátlak ze strany policistů souvisel právě s podáním takové žaloby, neboť ukrajinští občané neváhají domáhat se svých práv u Evropského soudu, což by neplatilo v případě, že by tímto podáním riskovali konkrétní

represe. K žalobcem předkládaným dokladům správní orgán konstatoval, že polemizuje s věrohodností těchto dokumentů, avšak nelze z nich dovodit ani žadatelem konkrétně tvrzené potíže, které by měl ve vlasti mít po odjezdu své matky, ani cílené pronásledování jeho osoby ve vlasti z důvodů azylově relevantních. K materiálům doloženým 10.10.2013 správní orgán konstatoval, že sice odkazují na zprávy jednotlivých mezinárodních organizací ohledně dodržování lidských práv na Ukrajině, ale pocházejí z neurčených a neověřených internetových zdrojů a správní orgán vycházel z týchž zdrojů, avšak zajistil si originální znění zpráv, proto k článkům žalobcem předkládaným dne 10.10.2013 nepřihlížel. Ukrajinu podle správního orgánu jistě nelze označit za zemi s vyspělou demokracií, nicméně poukazování na některé problematické situace v zemi původu s odkazem na zprávy pro posouzení udělení azylu nestačí. Nelze automaticky udělit mezinárodní ochranu všem osobám pocházejícím ze zemí s nižším stupněm demokracie, neboť je vždy nutno zkoumat, zda konkrétní osoba splňuje podmínky stanovené v taxativním zákoně o azylu. Základním principem je princip individuálního posouzení a správní orgán v případě žalobce zjistil, že vůči němu nebyly praktikovány žádné postupy správních orgánů, o kterých hovoří informační zdroje. Žalovaný poukázal na rozsudek NSS ze dne 21.7.2005 sp. zn. 3 Azs 303/2004, podle něhož skutečnost, že v některé zemi existuje autoritářský a nedemokratický režim ušlapávající lidská práva neznamená, že kterýkoli občan takové země je tomuto negativnímu vlivu vystaven. Pokud žadatel o azyl žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů vystaven není, nebo takové skutečnosti ani netvrdí, tak přes skutečnost, že pochází ze země, která je tímto způsobem problematická, nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žalobci ochranu nikoli před jakýmkoli negativními jevy v zemi původu, nýbrž jen z důvodů uvedených v zákoně o azylu. V případě žalobce správní orgán důvody dle § 12 zákona o azylu nenalezl. K otázce humanitárního azylu správní orgán uvedl, že se zabýval rodinnou, sociálně-ekonomickou situací žalobce, přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu. Z výpovědi žalobce nevyplýval žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu. Žalobce je dospělou plně právně způsobilou osobou a jeho zdravotní stav je v pořádku. Nad rámec toho správní orgán podotkl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je udělován za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod dle § 12 a bylo by zcela nehumánní azyl neudělit. Ohledně doplňkové ochrany správní orgán vycházel z výpovědi žalobce a z předložených informací obstaraných a předložených informací. Žalovaný poukázal na ust. § 36 odst. 3 správního řádu s tím, že žalobci byla dána možnost se vyjádřit a seznámit se s informacemi a jak na toto bylo reagováno. Podle správního orgánu žalobce nenavrhl žádné další podklady a nevznášel námitky proti opatřeným zdrojům informací. Správní orgán konstatoval, že správní orgán nezjistil a žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by mohla vyplývat hrozba vážné újmy uložením nebo vykonáním trestu smrti. Dále se správní orgán zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Správní orgán vycházel z rozsudků Evropského soudu pro lidská práva, podle nichž pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Aby bylo možné pokládat je za ponižující, musí ponížení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejichž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Doplňkovou ochranu lze shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoli kde vůbec nastat nemusí, či jen v případě přidružení se jiných okolností, které dosud nelze předjímat. V případě

návratu do vlasti se žalobce obává smrti z rukou milicionářů z důvodu žaloby podané k Evropskému soudu. Správní orgán konstatoval, že vůči žalobci není vedeno žádné trestní stíhání. Policisté, s nimiž měl žalobce potíže, jednali jednoznačně protiprávně, přičemž v průběhu řízení nebylo prokázáno, že na Ukrajině existovala úplná tolerance nezákonného policejního jednání. Žalobce měl možnost svá práva bránit, nepodnikl však žádné kroky. Opatřené informace hovoří o zneužívání policejní pravomoci a o policejním násilí ve vazbě na Ukrajině. Zmiňují konkrétní případ věznění a krutého bití, nicméně zpráva podle správního orgánu zároveň konstatuje, že takový postup je obvyklý ve vazbě či v době výkonu trestu. Neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu nehrozí po jejich návratu na Ukrajinu nebezpečí ze strany státních orgánů. Žadatel, byť jeho matka podala žalobu v roce 2005, až do svého odjezdu v roce 2007 se nesetkal ze strany policistů s žádným jednáním, které by bylo možno označit za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalobce nebyl policisty ani z ničeho obviněn, nebyl ani zadržen. Policisté byli přitom s žalobcem v pravidelném kontaktu. Na základě toho dospěl správní orgán k závěru, že žalobci v případě návratu do vlasti nebezpečí vážné újmy reálně a bezprostředně nehrozí a žalobce může využít právního systému své země, nebo využít institutu vnitřního přesídlení. Nic nenásvědčuje podle získaných informací ani tomu, že by v případě návratu do vlasti byl jakkoli postižen za svoji azylovou žádost. Žalovaný poukázal na informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 7.12.2011, podle níž na Ukrajině nebyly zaznamenány případy persekuce osob, které se do země vrátily poté, co neúspěšně žádaly o mezinárodní ochranu. Obdobně hovoří i další informace. Správní orgán tak nedospěl k závěru o naplnění důvodů pro doplňkovou ochranu podle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Ohledně možnosti svévolného násilí v situacích mezinárodního či vnitřního ozbrojeného konfliktu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu správní orgán konstatoval, že v zemi původu neprobíhá ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu dle azylového zákona. K existenci rodinných vazeb žalobce v ČR správní orgán konstatoval, že tyto nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, tím spíše, pokud manželka žalobce pobývá v ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu a je státní občankou Ukrajiny, stejně jako jejich dítě. Mohou tedy rodinný život vést v zemi své státní příslušnosti. Dále bylo konstatováno, že nebylo zjištěno, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce dle § 14b zákona o azylu.

K jednotlivým námitkám soud uvádí následující:

Žalobce v žalobě namítal porušení ust. **§ 68 odst. 2 správního řádu**, podle něhož *účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2)*. Podle § 18 odst. 2 věty druhé správního řádu údajem umožňujícím identifikaci fyzické osoby se rozumí mimo jiné *místo trvalého pobytu*. Žalovaný podle názoru soudu nepostupoval v rozporu s cit. ust., protože žalobce jako žadatel o mezinárodní ochranu nemá v České republice trvalé bydliště, nýbrž pouze tzv. místo hlášeného pobytu ve smyslu § 77 zákona o azylu. Tento údaj výslovně není v ust. § 18 odst. 2 správního řádu uveden jako nezbytný k identifikaci fyzické osoby, proto žalovaný nepochybil, když identifikoval žalobce jednoznačně, byť jinými údaji. V daném případě o identifikaci žalobce nejsou žádné pochybnosti. Zejména proto, že žalobce je ve výroku napadeného rozhodnutí identifikován jménem, příjmením, datem narození, státní příslušností a rovněž evidenčním číslem žadatele o

azyl, pod nímž jsou v dané evidenci všechny potřebné údaje pro identifikaci jednotlivých žadatelů o mezinárodní ochranu vč. údaje o místě hlášeného pobytu v ČR.

Soud neakceptoval ani námitku absence odkazu na procesní (kompetenční) právní ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno. Touto problematikou se zabýval již Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 Ads 92/2011 - 118 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž uvedl: „*Zatímco na samotný výrok či na označení účastníků jsou kladena velmi přísná měřítka, u jiných údajů obsažených ve výrokové části rozhodnutí (resp. v jeho záhlaví či návěti) tomu tak není. Určitá nepřesnost či opomenutí některých údajů ve výrokové části (např. opomenutí nebo vada v odkazu na příslušné ustanovení právního předpisu) nemá sama o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí, pokud jinak bylo vydáno v mezích zákonem stanovené kompetence a zákonem stanoveným způsobem a obsahovalo by ostatní podstatné náležitosti rozhodnutí. Zrušení rozhodnutí jen z tohoto důvodu by bylo přepjatým formalismem.*“ Zdejší soud k tomuto dodává, že v dané věci není pochyb ani předmětem sporu, že v daném případě žalovaný rozhodoval jako věcně a místně příslušný správní orgán ve věcech udělování mezinárodní ochrany, proto absence kompetenčního ustanovení ve výroku rozhodnutí nemůže mít vliv na zákonnost rozhodování ve smyslu hmotněprávním.

Žalobce v azylovém řízení tvrdil, že se ve své vlasti obává pronásledování v souvislosti s podáním stížnosti k Evropskému soudu pro lidská práva jeho matkou.

Podle § 12 zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod (písm. a), nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště (písm. b).

Žalobce se v žádné fázi azylového řízení nezmiňoval, že by se v zemi původu snažil realizovat sám či ve spojení s jinými osobami jakékoliv z politických práv, resp. svobod výše vyjmenovaných. Rovněž netvrdil, že by vyvíjel jakékoliv politické aktivity. Za politické aktivity nelze považovat uplatňování právních prostředků (různá podání matky žalobce). Nadto žalobce sám nevyvíjel ani takovéto aktivity. Již z tohoto důvodu v případě žalobce absentovaly zákonné podmínky pro udělení azylu na podkladě § 12 písm. a) zákona o azylu.

Žalobce tvrdil, že v souvislosti s podáním stížnosti k Evropskému soudu pro lidská práva jeho matkou, byl v zemi původu pronásledován příslušníky policejních orgánů. Žalobce uváděl, že mu bylo vyhrožováno osobami v uniformě a v civilu proto, aby jeho matka stáhla svoji stížnost u Evropského soudu.

Žalobce nátlak policistů spojoval výhradně se snahou dosáhnout stažení žalob. Soud se proto ztotožnil se správním orgánem v tom, že v daném případě absentují azylově relevantní důvody obav z pronásledování, které jsou taxativním způsobem vyjmenovány v zákoně o azylu. Z žalobcem uváděných okolností nelze dovodit, že by žalobce byl diskriminován z důvodu pohlaví, národnosti, rasy, náboženství, z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině

či pro své politické přesvědčení. Žalobce se tak nezmínil o žádném z důvodů, které by souvisely s důvody azylově relevantními.

Žalobce nemožnost dovolat se ochrany v zemi původu vyvozoval ze skutečnosti, že se svých práv nedomohla ani jeho matka. Soud se však ztotožnil se žalovaným v tom, že toto tvrzení nemá oporu v provedeném dokazování. Žalobce sám potvrdil a rovněž dokládal dokumenty dokládající, že některé soudní spory vedené v zemi původu matka žalobce vyhrála a jiné byly v době odjezdu žalobce ze země ještě pravomocně neskončené. Sám žalobce si na postup policejních orgánů nestěžoval vůbec. Z pouhých (byť opakovaných) výhrůžek některých příslušníků policejních orgánů nelze dovodit, že by státní moc v zemi původu byla zcela paralyzována a v rukou soukromých osob. Žalobce se ani nepokusil přestěhovat do jiné oblasti země původu, přestože z opatřených zpráv vyplývá, že tato možnost na Ukrajině existuje. Žalobce se tedy nepokusil dále řešit svou situaci v zemi původu např. přestěhováním do jiné části země nebo uplatněním svých práv prostřednictvím jiného státního orgánu nebo nevládních organizací. Soud tak považuje za nedostačující pokusy žalobce řešit svoji situaci v zemi původu. Současně z opatřených (a výše citovaných) zpráv o zemi původu jasně vyplývá, že i proti postupu prokuratury lze uplatit stížnost, a také, že lze po zemi cestovat bez vědomí státních orgánů. Soud je proto nucen přisvědčit žalovanému i v tom, že žalobce nevyčerpal právní prostředky ochrany, které existují v zemi původu, a tudíž nelze žádosti o udělení azylu vyhovět na podkladě ust. § 2 odst. 10 písm. b) zákona o azylu, podle něhož za pronásledování se nepovažuje, vztahuje-li se obava cizince z pronásledování pouze na část území země původu a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu a v této části státu má přístup k účinné ochraně před pronásledováním.

Smyslem práva azylu je poskytnout žadateli mezinárodní ochranu. Nejde však o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; nárok na udělení azylu vzniká jen z důvodů v zákoně taxativně stanovených, tj. z některého z diskriminačních důvodů vyjmenovaných v **§ 12 písm. b) zákona o azylu**.

Odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k § 12 zákona o azylu má soud za dostačující, přičemž byla odstraněna i pochybení, jež byla vytýkána v předchozím rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, tzn. že byla i zkoumána souvislost s udělováním azylu ve Švýcarsku žalobcově matce. Bylo zjištěno, že ani správní orgány Švýcarska situaci žalobcovy rodiny v zemi původu neoznačily jako důvod pro udělení azylu. Ohledně matky žalobce švýcarský soud vyslovil nevykonatelnost vycestování do země původu z důvodu zhoršeného zdravotního stavu žadatelky, který měl ovšem příčinu v traumatech prožitých v zemi původu. Postup švýcarských orgánů je tedy odůvodněn ryze zdravotním stavem matky žalobce, tudíž na žalobce jej nelze vztahovat.

Soud se ztotožnil se způsobem posouzení situace u žalobce, jak to učinil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, které je výše podrobně citováno. Žalovaný interpretoval ustanovení § 12 písm. a) i písm. b) zákona o azylu v souladu se stávající judikaturou a odpovídajícím způsobem je aplikoval na zjištěný skutkový stav.

Soud neuznal ani žalobní tvrzení, podle něhož správní orgán nedostatečně odůvodnil své rozhodnutí ve vztahu k **§ 36 odst. 3 správního řádu**, resp. ve vztahu k vyjádření žalobce

před vydáním rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je naopak zřejmé, že správní orgán nejen ve svém rozhodnutí vyjádření žalobce citoval, nicméně i odůvodňoval, proč např. nepřihlížel k jednotlivým žalobcem předkládaným internetovým článkům. Pokud jde o podání datované 13.5.2014, popř. 19.5.2014, soud vychází ze skutkového stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (konec roku 2013).

Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Soud neshledal důvodnými žalobní body ani ve vztahu k ust. § 14 zákona o azylu, tj. ohledně možnosti udělení humanitárního azylu. K otázce udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu žalovaný uvedl, že „se zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k věku a zdravotnímu stavu. Z výpovědi žalobce však nevyplynul žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalobce je dospělou, právně plně způsobilou osobou a jeho zdravotní stav je dobrý. Nadto na udělení humanitárního azylu není právní nárok, je udělován pouze za výjimečných okolností v případě, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu podle § 12 a kdy by bylo zcela nehumánní azyl neudělit. V případě žalobce však správní orgán takové skutečnosti neshledal.”

Podle názoru soudu je takovéto posouzení možnosti udělení humanitárního azylu žalovaným přezkoumatelné, dostatečně individualizované a odpovídající zásadám logiky. Soud se ztotožnil s žalovaným v závěru, že ani žalobcem popisované potíže jeho rodiny v zemi původu či obava z probíhajícího konfliktu nejsou „zvláštního zřetele hodnými důvody pro udělení humanitárního azylu“. Žalovaný v dané věci nepřekročil meze správního uvážení při posuzování splnění podmínek pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Otázkou humanitárního azylu se tedy žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval, přičemž soudní přezkum správního uvážení v otázce udělení azylu z humanitárních důvodů je omezený. Žalovaný správně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.10.2003 čj. **3 Azs 12/2003**, podle něhož *na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení; jeho rozhodnutí přezkumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (§ 78 odst. 1 s. ř. s.)*. V daném případě soud neshledal porušení žádných procesních ustanovení při rozhodování o možnosti udělení humanitárního azylu. Z výše shrnutého obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí je pak zřejmé, že neudělení azylu z humanitárních důvodů žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil.

*Podle § 14a zákona o azylu se doplňková ochrana udělí žadateli, jestliže nebudou splněné důvody pro udělení azylu a bude-li zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, by mu hrozilo **skutečně nebezpečí vážné újmy, a nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem.** Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské*

důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Z výše shrnutého odůvodnění napadeného rozhodnutí je také zřejmé, že se žalovaný podrobně zabýval i možnými důsledky návratu žalobce do vlasti. Soud má za správný závěr žalovaného, že u žalobce nebyla shledána hrozba nebezpečí vážné újmy ve smyslu cit. § 14a odst. 2 zákona o azylu. Jak již výše soud uvedl, je reálné, ale dosud nebylo žalobcem využito, vnitřní přesídlení v rámci Ukrajiny. Žalobce poukazoval na to, že mu bylo vyhrožováno ze strany konkrétních policejních orgánů, nicméně z toho samo o sobě nevyplyvá, že by bylo nemožné přestěhovat se na jinou část Ukrajiny. Nelze dovodit, že by žalobci nutně hrozilo pronásledování i po přestěhování, neboť se jednalo o pochybení jednotlivých policejních úředníků, kteří se obávali postihu v případě vítězství žalobce a jeho matky. K žalobnímu bodu týkajícímu se konfliktu na Ukrajině soud připomíná, že správní soudy především přezkoumávají skutkový stav ke dni vydání napadeného (2013). Nadto nelze přehlédnout zmírnění napětí na Ukrajině po sjednání příměří v únoru letošního roku.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 18. května 2015

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková